

KARDINALOVA HOMILIJA NA MISI POLNOČKI

Zagreb, Katedrala, Božić 2010.

Liturgijska čitanja: Iz 9,1-3.5-6; Tit 2,11-14; Lk 2,1-14;

Draga braćo i sestre!

1. Vrijeme adventskoga iščekivanja noćas seže do vrhunca u slavlju Kristova rođenja. Tijekom predbožićne pripreve slušali smo snažne riječi proroka koje otvaraju oči za Božju prisutnost; ponovno smo budili duhovni žar u sebi i u svojim vjerničkim zajednicama; susretali smo nadu koja u vjeri jamči da je Bogu sve moguće, da iz suhe pustinje i naizgled odumrla panja može niknuti klica neslućene životne snage. Osjetili smo da vrijeme došašća utopljuje srca i otvara ih skrivenim radostima koje su pohranjene u ljudima i u svijetu.

Molili smo da budemo budni za očitovanje Ljubavi i dostojni živjeti iskustvo neprekinute Božje vjernosti u njegovim obećanjima. »Narod koji je u tmini hodio svjetlost vidje veliku; onima što mrkli kraj smrti obitavahu svjetlost jarka osvanu« (Iz 9,1). Ovaj navještaj proroka Izaije ispunio se u Isusu Kristu, svjetlu koje ove noći siđe s neba da rasprši tmine svijeta.

2. Jedan od značajnijih religijskih simbola je simbol svjetla. Međutim, u našoj civilizaciji u kojoj samo jednim pritiskom dugmeta možemo upravljati rasvjetom, gubi se iskustvo prijelaza iz tame u svjetlost. Drevne kulture su davale središnje mjesto suncu u religijskim sustavima, ne zato

što su pretpostavljale da bi sunce bilo u središtu jedne među mnogim galaksijama koje ispunjaju svemir, nego zato što je sunce izvor svjetla koje odlučuje kvalitetu života na zemlji. Stoga je kršćanska tradicija odredila za svetkovinu Kristova rođenja isti dan na koji su pogani slavili rođenje sunca. Štoviše smjestili su je u istu noć. U noć u kojoj, u tijeku godišnjih doba, snaga sunca pobjeđuje najdužu noć u godini.

Ali drukčije od sunca, čiji se hod ciklički ponavlja, Davidov je Sin došao na svijet jedanput, u određenom trenutku povijesti. Naime, za evanđelista Luku, Isusovo rođenje u prvom se redu upisuje u ljudsku povijest. To je događaj ljudske povijesti koji se dogodio u svemiru. U skladu s velikom biblijskom tradicijom, povijesno vrijeme važnije je od sunčeva vremena. Isusovo rođenje zbilo se u Betlehemu. Međutim važnost ovog rođenja prelazi i judejske i izraelske granice. Ta se radosna vijest treba prenijeti diljem svijeta kako bi mogla stići do svakog čovjeka.

3. Predragi vjernici, Gospodin donosi svjetlost i radost. O tome govori evanđelist Luka: »Anđeo im Gospodnji pristupi i slava ih Gospodnja obasja« (Lk 2,9). Anđeo poziva i objavljuje: »Ne bojte se! Evo javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj - Krist, Gospodin« (Lk 2,10-11).

Prihvatimo ga otvorene duše poput pastira, koji su u Betlehemu »čuvali noćnu stražu kod svojih stada« (Lk 2,8). Ne dopustimo da nas zbog težine hoda i tegoba dana svlada san, nego poput pastira, ostanimo budni u iščekivanju Gospodina, tog istinskog svjetla svijeta koje rasvjetljuje svakog čovjeka (usp. Iv 1, 9). On je Emanuel, Bog s nama!

Svjedočenje Svetoga Pisma podsjeća nas da nema svjetla bez radosti, ni radosti bez svjetla. Susret s Kristom, koji je »svjetlost na prosvjetljenje naroda, slava puka svoga izraelskoga« (Lk 2,32), radošću ispunja svako ljudsko srce i oslobađa ga tjeskobe i žalosti. »Ti si radost umnožio, uvećao veselje, i oni se pred tobom raduju kao što se žetvi raduju žeteoci, kao što kliču koji dijele plijen« (Iz 9,2).

Osjećaj nesigurnosti i težine, koji često sjetom ispunja srca ljudi i tminom zasjenjuje pogled, nestaje pred ovim snažnim svjetlom. »Pojavila se milost Božja, spasiteljica svih ljudi; odgojila nas da se odrekemo bezbožnosti i svjetovnih požuda te razumno, pravedno i pobožno živimo u sadašnjem svijetu, iščekujući blaženu nadu« (Tit 2,11-12).

4. Pastiri su nam postali uzor i prethodnici duhovnog iskustva svijetlog i radosnog susreta s Kristom. Poput pastira i mi crpimo svjetlo i radost iz Evanđelja i tako uranjamo u »otajstvo« Kristova Božića. Poput pastira i nas je u noći našega siromaštva i grijeha obasjalo snažno svjetlo objave Sina Božjega koji je postao djetetom – djetetom poput svakog djeteta ovoga svijeta – da s nama podijeli život i sudbinu.

Kao što je do pastira, tako je i do nas dopro radosni navještaj o Isusovu rođenju, koje srce ispunja utjehom, dušu oslobađa od straha i život štiti od potištenosti. Dano nam je spoznati anđeosku radost i ushićenost. Anđeli su nad Betlehemskom špiljom pjevali o dobrostivoj ljubavi Božjoj, usmjerenoj prema svemu čovječanstvu: »Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!« (Lk 2,14). Mir na zemlji, odsjaj nebeske slave i radosti, darovan je pastirima kao živo i stvarno sudioništvo u anđeoskoj radosti. Radost koja dolazi s neba darovana je svakom ljudskom srcu zahvaljujući utjelovljenju Sina Božjega.

Susret s Kristom uvijek je razlog istinske i prave radosti. Radost, rođena iz susreta s Kristom širi se, jer je nesebična. Ona izbija iz cijeloga našeg života prerastajući u navještaj i svjedočenje. Budući da smo u vjeri vidjeli i susreli novorođeno Dijete, koje nas je ispunilo svojim svjetlom, ne smijemo ušutkati svoju radost, nego o njoj svjedočiti, poput pastira koji su, vraćajući se iz špilje, svima naviještali ono što su vidjeli, čuli i doživjeli (usp. Lk 2,20).

5. Predragi vjernici, želimo još nešto naučiti od pastira iz Lukina evanđelja, a riječ je o Mesijinoj poniznosti. Ako navještaj, upućen pastirima s jedne strane sadrži velike nazive uz predstavljanje Božjeg poslanika, kao: Spasitelj, Krist, Gospodin, s druge strane riječ je o zbilji s kojom su se suočili pastiri, a bila je vrlo skromna. Anđeo Gospodnji im reče: »I evo vam znaka: naći ćete novorođenče povijeno gdje leži u jaslama« (Lk 2,12).

Pastiri su, dakle, ugledali dijete položeno u jasle. Skromne jaslalice predstavljaju prvi događaj otkupljenja svijeta. Neiscrpivo otajstvo utjelovljenja Sina Božjega predstavljeno je očima vjernika kao otajstvo siromaštva i poniznosti, jednostavnosti i nježnosti. Pozvani smo poput pastira zaustaviti se i razmatrati tajnu Djeteta položena u jaslama. U njemu ćemo otkriti veliko otajstvo pobožnosti (usp. 1 Tim 3, 16), tajnu dobrohotnosti Božje i njegova beskrajnog milosrđa.

Promatrajući Isusa u jaslama koji svoje ruke pruža prema svakome od nas i poziva nas velikim dječjim srcem, spoznajemo i susrećemo samu Božju ljubav. Ljubav je to onoga koji se učinio siromašnim kako bismo mi postali bogati, onoga koji je postao jednim od nas kako bi nas učinio djecom Božjom. Njegova se ljubav pojavljuje u siromaštvu i osamljenosti,

jer ljubavi nije ništa potrebno, ona se želi samo darivati, samo tako postaje bogata i obogaćuje druge. U toj siromašnoj i krhkoj ljubavi skrivena je neizmjerne dobrota samoga Boga.

6. Draga braćo i sestre, ta neizmjerne dobrohotnost dovela je svemogućeg Boga u Betlehemsku špilju omogućivši nam da se bez straha suočimo sa svojom sadašnjošću i da s pouzdanjem gledamo u budućnost. Usprkos poteškoćama, naporima, trpljenjima i strahotama današnjeg vremena, ova sveta božićna noć govori nam o nadi koja se oslanja na Emanuela, Isusa, Sina Božjega koji se rodio u Betlehemu da bi Bog zauvijek ostao s nama.

U Crkvi i među kršćanima ne smije nestati nade. Nada ima i trajno će imati čvrste i neuništive temelje. To nam jamči otajstvo Božića što ga slavimo! »Jer dijete nam se rodilo, sin nam je darovan; na plećima njegovim vlast je i nazvan je imenom: 'Savjetnik čudesni, Bog silni, Otac vječni, Knez mira'« (Iz 9,5).

On, Gospodin Isus, Sin Božji i Sin Marijin naš je mir! On je naša nada i temelj našega povjerenja. Draga braćo i sestre, neka nam Presveta Bogorodica Marija i sveti Josip, njezin prečisti zaručnik, pomognu živjeti otajstvo Božića. Usred poteškoća svakidašnjice, neka nam božićno vrijeme donese mir i radost i neka nam pomogne otvoriti se Bogu koji je došao da nas spasi i da nam udijeli novu hrabrost i novo svjetlo na našem putu.

Vama i vašima te svima koji nas slušaju putem radija želim čestit Božić!